

Velmi přesně si pamatuji na svou úplně první folkovou recenzi, tehdy ještě pro server Internetfolk. Byla to deska **Ivo Cicvářka** a jeho projektu **Oko**. Zřetelně si pamatuji na své zděšení po poslechu, jak sebestředná a nesdělující deska to byla a naplno, bez zábran, zvyklý z rocku a popu, jsem to i napsal, neznaje folkové zvyklosti a klišé zalamování palců a poplácávání po ramenou. Také si pamatuji na intenzívně překvapenou reakci Ivoše, který nebyl snad ani tak pohoršen, jako spíš prostě nevěřil svému oku, když to četl. Od té doby uplynulo mnoho vody a já si zvykl na reakce interpretů, kteří natočí desku především pro sebe a pak se diví, že jí ostatní neporozumí a ještě jsou pohoršeni, když někteří ostatní nejenže dají najevo, že jí nerozumí, ale dovedou i definovat, proč jí nelze rozumět. I Ivo Cicvářek od té doby realizoval řadu projektů svých hudebních i řadu dalších projektů dramaturgických a

hudebně osvětových a vzájemně jsme se trochu pochopili. I tak jsem se ale obával, že budu muset opět napsat své jízlivé poznámky z minulosti - že totiž Ivošův hlavní a nezastupitelný přínos folku spočívá právě v té dramaturgické oblasti. Upřímně jsem si oddechl, že v případě desky s **Ladou Šimíčkovou** tomu tak není. Jakkoliv si Ivo Cicvářek podržel svůj hudební rukopis (a pódiový rovněž), je znát, že se i dovede skladatelsky i interpretačně přizpůsobit svým partnerům, v tomto případě partnerkám. Autorem hudby je on, kromě tří titulů od Slávka Janouška a jednoho bonusu od Pepy Streichla, autorkou textů pak je Lada. Ivo si podržel bohatou, košatou a snad i komplikovanou strukturu písní i jejich aranží, současně ale obě stránky hudby dokázal utlumit a podřídit zpěvačce a jejím textům. Obstaral zejména klavír a sampley, v některých případech i akordeon, celestu a kytaru či buben, na kontrabas, saxofon a některé další nástroje si pozval hosty (viz booklet). Jen v instrumentálních pasážích skladeb si dovolí vystoupit do popředí a naznačit, co by hrál, kdyby to byla jeho deska (

Angela

). Je znát, že o každém tónu bylo přemýšleno, nic v hudbě není samoučelné a exhibiční - a to je to, co desku odlišuje od jiných projektů, které nedokážou své vnitřní sdělení přetavit ve sdělení pro publikum a samoučelné brnkání vydávají právě za to sdělení. Texty Lady Šimíčkové jsou sice do značné míry abstraktní a přesahové, nejsou však odtažitě či filosofující jen pro sebe a zůstávají přemýšlivé a uvažující. Vyjadřují spíše pocity a dávají posluchači náměty k analýze veršů, i když v některých případech zdánlivě jen popisují - popis je tu jen prostředek, ne cíl.

Obsahují zajímavé obraty: "

mezičas našeho vzdalování

" (

Mezičas

), "

Ulice i hotel se ztišily

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 12 Květen 2013 09:02

možná že bdím tam a že spím tu

" (

Oděsa

), nebo "

v očích měl příslib a nic neslibova

" (

Muži

). Je prostě darem zpěvačky, že jakkoliv má všechny party na CD v podstatě sama a skladby jsou podobného charakteru, nezní nikde dvakrát stejně. Někdy naznačí folkový šanson (*Proměna, Chvilé do rána, Nezvěstná, Muži*

), někdy etnickou inspiraci v hudbě i textu (*Indiánský snář, Oděsa*

Indiánský snář, Oděsa

). Ve

White Star Line

zaujme banjo Luboše Maliny a díky jemu ještě více vynikne Ladin zpěv. Možná skladba s nejsilnější atmosférou. Na desce nechybí ani favorit pro rádio - nevím zda úmyslně nebo náhodou, ale skladba

Holubí

(ve které Lada trochu připomíná ranou Radůzu, ještě než vzala do ruky harmoniku) je tím, co může desku směle reprezentovat na folkovém trhu. Ale i už zmíněná Oděsa nebo Zapomněnky (ve kterých se ozve i Ivo) by obstály.

Muži

jsou zajímavě sdělená srovnávací zkušenost, kterou má asi každý z nás - to nenaplněné je někdy cennější, než to splněné. Na druhou stranu i na této desce občas spadnul řemen: v

Zakřičeli racci

se nějak hudební a textové sdělení nepropojilo do obsahového a i nějakou tu zbytečnou pasáž písnička má.

Pustá rybná

je také spíš pustá, než rybná. Nějak jsem z ní nic nevylovil.

Z nějakých důvodů je třináctá písnička (Muži) označena jako bonus. Booklet alba je výtvarně pestrý a současně barevně uměřený, jistou nevýhodou je rozhození informací o písničkách - autoři jinde, interpreti jinde, stopáže jinde - ale to je spíš pohled rozhlasového autora, opisujícího údaje pro OSU. Deska není jednoduchá na poslech, vyžaduje asi i určitou spolupráci posluchače - jeho náladu a vytvoření atmosféry, asi si jí do sluchátek v metru nedáte, ale své místo v mozaice folku má. A já jdu přemýšlet, proč se deska jmenuje **Hotel v**

tiché ulici

. Ale kdyby taková muzika zněla tiše na jeho chodbách, dalo by se v něm pobýt.

{desky 1148}